

Spenningen mellom seksualisering og infantilisering¹

Harriet Bjerrum Nielsen

Professor Emerita, Senter for tverrfaglig kjønnsforskning, Universitetet i Oslo

h.b.nielsen@stk.uio.no

Kjønn har skiftet beite i vår tid. I løpet av de siste 50 årene har kjønn flyttet seg fra primært å uttrykke seg gjennom utdanning, arbeidsdeling, økonomi og politikk, til å uttrykke seg gjennom kropp og seksualitet. Dette er selvfølgelig en altfor grov generalisering ettersom økonomien fortsatt preges av en ganske sterk kjønnsulikhet, og ettersom kropp og seksualitet alltid har vært et viktig domene for kjønn, ikke minst i ungdomsalderen. Og det er det faktisk på tvers av kulturer, om enn i noe ulik form og med noe ulik vekt. Likevel vil jeg benytte meg av denne brede pensel for å tegne opp rammeverket for en analyse av ungdom, kropp og kjønn i senmoderniteten. Jeg vil altså hevde at mens arbeid og omsorg har beveget seg mot *avkjønning* de siste par generasjoner, har kropp og seksualitet blitt *rekjønn* og blitt viktigere som bærer av kjønn. I en situasjon hvor presset på skole og utdanning samtidig har økt for begge kjønn gir dette seg noen særlige utslag. Det jeg især vil trekke frem her er spenningen mellom økt seksualisering på den ene siden og økt infantilisering på den andre siden.

Misnøyen med kroppen

Som alle ungdomsforskere vet, har det vært en markant økning i ungdoms misnøye med sin egen kropp. Det gjelder især vestlig ungdom, men det sprer seg også til andre verdensdeler via globalisering og transnasjonale medier (Holmqvist & Frisé, 2010; Frisé, Holmqvist Gattario & Lune, 2014; Holmqvist Gattario, Frisé & Fye, 2014; Ricciardelli & Yager, 2016; Sletten & Bakken, 2016). Forestillingen om den perfekte kropp har blitt langt mer hegemonisk og homogenisert i løpet av de siste årtier og er i økende grad basert på medieskapte illusjoner som får især jentene til å oppfatte enhver uperfekthet som unaturlig (Frost, 2005). Jentene vil først og fremst være tynnere, mens guttene vil ha mer muskler. Jentene legger vekt på de estetiske aspekter av kroppen, guttene mer på de funksjonelle som å bli sterke og gode i sport. Ungdomsforskere har pekt på at det muskuløse og bredskuldrede gutteidealet er bedre i samsvar med den fysiologiske utvikling hos gutter i ungdomsalderen, enn

---

1. Denne teksten var åpningsforedraget på Ungdatakonferansen i Oslo 13.11.2019. Teksten er basert på artikkelen «Bodies and boundaries in three generations», trykt i S. Pickard and J. Robinson (eds.): *Ageing, the Body and the Gender Regime*. London: Routledge, 2019.

det tynne jenteidealet er med jenters kroppslige utvikling. For jentene starter utilfredsheten med egen kropp dessuten tidligere enn for guttene og de har også et mer selvobjektiverende og skamfullt blikk på egen kropp (Holmqvist Gattario et al., 2014; Kvaalem, 2007; Løkke, 2014).

Hvis vi vender blikket mot Norge viser årets ferske Ungdatarapport (Bakken, 2019) at 35 % av unge norske jenter mot 10 % av unge norske gutter, opplever mye eller svært mye press når det gjelder å se bra ut eller ha en fin kropp. Det er jenter fra høyere sosiale lag som opplever mest press, men generelt er de sosioøkonomiske forskjellene små, så dette handler om ungdom generelt og især, men altså ikke utelukkende, om jenter. Et annet område hvor ungdommene ifølge Ungdatarapporten opplever mye eller svært mye press er på det å gjøre det godt i skolen. Her finner vi hele 45 % av jentene og 24 % av guttene. Ser vi disse to livs-områder i sammenheng, tegner det seg altså konturene til et paradoks: jenter har aldri hatt større muligheter enn i dag for å ta utdanning og karriere, og de har gått forbi guttene i skoleprestasjoner og utdanningsfrekvens, samtidig som de aldri har vært mer misfornøyde med seg selv og sin kropp. Hvordan henger dette sammen? Hva er misnøyen uttrykk for?

Kropp og grenser i et generasjonsperspektiv

Betydningen av den kjønnede kropp og seksualitet kan ikke forstås i et økonomisk og kulturelt tomrom, men den kan den heller ikke forstås i et psykologisk og relasjonelt tomrom. Kropp og seksualitet spiller en viktig rolle i de psykologiske og relasjonelle prosessene omkring det å bli voksen. De grenser ungdommene holder på å etablere omkring sitt nye jeg uttrykkes i høy grad gjennom kroppen.

I 1991 intervjuet Monica Rudberg og jeg tre generasjoner kvinner og menn som på dette tidspunktet var omkring 75, 45 og 18 år gamle, om deres oppvekst og ungdomstid. Vi fant her at deres opplevelse av egen kropp og kjønn i ungdomsalderen hadde en nær sammenheng med den type separasjons- og identifikasjonsprosesser som var nødvendig i de ulike historiske periodene i forhold til foreldre og den måten disse prosessene spilte sammen med samtidens kulturelle strømninger og vilkår på. En mer detaljert beskrivelse av dette finnes i Nielsen (2017), men en kort versjon er som følger: Hos de eldste, født på begynnelsen av 1900-tallet, betød det å bli voksen i høy grad å bli lik sin forelder av samme kjønn. Maskulin kroppsfølelse ble koblet til styrke og fysisk arbeid, feminin kroppsfølelse ble knyttet til reproduksjon og en smule estetisering når man skulle på dans. Generelt ble kropp, og især kroppslige plager, sett på som en kvinneting, mens seksualitet ble sett på som mannlig, begge deler innvevet i en generasjonsmessig kontinuitet i en situasjon hvor de færreste fikk utdanning utover folkeskolen.

Hos den neste generasjon, født omkring 2. verdenskrig, betød endrede samfunnsmessige strukturer at generasjonsbruddet, især til forelderen av samme kjønn, ble skarpere. I dette fraværet av foreldre som modeller for kjønn ser det ut til at kroppen og jevnalderrelasjonene i høyere grad får oppgaven med å uttrykke kjønn. Kroppen seksualiseres mye tydeligere for begge kjønn: de unge mennene i denne generasjonen er mye mer bekymret for høyde og penisstørrelse enn deres fedre var, og de unge jentene hengir seg til et minutiøst skjønnhetsarbeid for å bli attraktive i guttenes øyne. Utdanning er noe mange i denne generasjon tar fordi det nå samfunnsmessig ligger til rette for det, ikke fordi de er spesielt målrettede. Altså en tydelig rekkjønning av kroppen i en periode hvor kjønnsforventninger til både jenter og gutter faktisk holdt på å bli bygget ned hva angikk utdanning og arbeid.

I den yngste generasjonen, født på starten av 1970-tallet, hadde kroppsprosjektet kommet til å handle mer om individualitet enn om kjønn – det er gjennom kroppen man viser hvem

man er eller gjerne vil være. Eller kanskje er det riktigere å si at kroppsprosjektet nå skal omfatte *både* individualitet og kjønn. Historisk sett har menn blitt oppfattet som individer, mens kvinner har blitt oppfattet som kjønn. Den moderne integrering av de to sidene stiller dermed kvinner og menn overfor noe ulike utfordringer. For de unge mennene i vår undersøkelse betød kjønningen en høyere grad av kroppslig objektivering enn det deres fedre og bestefedre hadde opplevd. I motsetning til sine forfedre som oppfattet en slik objektivering som noe feminint, forholdt den yngste generasjon seg overraskende avslappet til det, men de understreket samtidig at det var viktig å markere *kjønnsforskjell* i kropp og væremåte. De unge kvinnene strevde mer med å kombinere skjønnhetsarbeid, forelskelse og seksualitet med det å innta posisjonen som nye, selvstendige jenter. I denne generasjonen er frykten for å være «et fallent individ» større enn frykten for å være «en fallen kvinne». Mens de to eldste kvinnegenerasjoner omtalte jenter som hadde for mye og feil sex som «billige jenter», snakket middelklassejentene i yngste generasjon heller om «uselvstendige» og «utsatte jenter», det vil si jenter som ikke klarte å sette sine egne grenser overfor guttene. Det som ikke hadde endret seg var klasseposisjonen: henvisningen til både billige og utsatte jenter hadde en klar adresse til jenter fra lavere sosiale lag, omtalt f.eks. som «smedens døtre» i eldste generasjon, som «arbeiderklassejenter» i midterste og «østkantjenter» i yngste.

Kroppens økende betydning i identitetskonstruksjonen blir tydelig i et slikt generasjonsperspektiv. Som historikeren J. J. Brumberg (1997, s. 104) har formulert det, har kroppen blitt det ultimate uttrykk for selvet. De første signaler om senmoderne identiteter med vekt på individualisering, frigjøring fra foreldre og selvovervåking, ser vi i mellomgenerasjonens kaotiske historier fra 1960- og 70-tallet, mens vi hos den yngste generasjon fra 1990-tallet ser det moderne refleksive selvet fullt utfoldet – om enn med enkelte uavklarte punkter når det gjelder hvordan kjønn og individualitet skal forenes. Denne spenningen mellom kjønn og individualitet, især for jentene, har fått en ny utforming i den generasjon som er unge i dag, altså de som er født på 1990-tallet og senere. De inngikk av innlysende årsaker ikke i vår tregenerasjonsstudie, men de kan godt reflekteres og spekuleres over som den «fjerde» generasjon. Og her vil jeg understreke ordet spekulere, for siden jeg mangler egne data må jeg basere meg på mine inntrykk og på hva jeg har lest hos andre.

Det nye refleksive selv var altså installert i unge mennesker allerede for 30 år siden, men når vi møter dette moderne selvet og dets kropp i dag forekommer det mye mer plaget. Hva er det som har skjedd? Jeg vil peke på to kulturelle trender som har endret seg med fjerde generasjon, og som kan tenkes å ha betydning for kroppsbildet både når det gjelder normer og forventninger og de unges psykologiske relasjoner til andre. Fokus vil være på jentene, både fordi det er de som sliter mest med kroppsbildet og fordi de er best beskrevet i forskningslitteraturen.

Økt seksualisering

Den første trenden er den økte seksualisering av især unge kvinners kropp som fant sted i løpet av 1990-tallet. I denne perioden så vi et skifte mot en mer seksualisert stil og mote med overtoner og symbolske referanser til både pornografi, vold, misbruk og anoreksi (Aapola, Gonick & Harris, 2005; Gill, 2007; Tiggermann, 2012; Frisén, Holmqvist Gattario & Anderson-Fye, 2014; Holmqvist Gattario et al., 2014). Mens de unge jentene vi intervjuet i 1990 ønsket å være tynne og i form, ønsker dagens unge kvinner å være enda tynnere og samtidig fremstå som sexy med store bryster og svulmende lepper. Hvor de unge middelklassejenter omkring 1990 var oppmerksomme på at en seksualisert klesstil risikerte å plassere dem som uavhengige og utsatte jenter med tvilsom klassebakgrunn, har det å framstå med et tydelig

seksuelt image blitt, ikke bare en integrert del av vellykket moderne middelklassefemininitet, men faktisk et krav: Du kan være så flink du bare vil, men hvis du ikke samtidig ser fantastisk ut og utstråler seksuell attraktivitet og suksess er du ikke blant vinnerne. Det har også blitt vanskeligere å være maktfull karrierekvinne i dag uten samtidig å iføre seg sminke, ettersittende klær og høye heler. Jo, Angela Merkel finnes, men hun er bare så 1970-talls! Denne seksuelle selviscenesettelse, også blant maktfulle kvinner, har, midt i likestillingsæraen, bidratt til å revitalisere forestillingen om kjønnsforskjell som viktig og naturlig – noe vi også ser i livsstil, estetikk, romantiske brylluper og kjønning av barns klær og leker. Dette forsterkes selvfølgelig av reklamer, massemedier og sosiale medier som bombarderer unge mennesker, men især jenter, med retusjerte bilder av perfekte, sensuelle kropper (Holmqvist Gattario et al., 2014).

Det har også gitt en ny kontekst for feminisme hvor kvinners rett til frihet og selvbestemmelse i stigende grad har blitt forstått som den enkelte kvinnes frie valg på markedet. Den engelske ungdomsforskeren Angela McRobbie (2009), har beskrevet dette som «en ny seksuell kontrakt» som på den ene siden gir unge kvinner adgang til utdanning og karriere i et hittil usett omfang, og som på den andre siden forsterker kjønnsforskjeller og heteronormativitet. Det siste skjer gjennom en markedsdrevne retradisjonalisering av mote og skjønnhetsstandarder som stilmessig understreker kvinners skrøpeligheit, ufarlighet og underordning. Dette kulturelle bildet av det kvinnelige gjeninstallerer altså på et symbolsk plan maskulin makt og heteroseksuelt begjær i en situasjon hvor kvinner har blitt mindre økonomisk og personlig avhengige av menn enn noensinne tidligere (McRobbie, 2009, s. 62; se også Kehily, 2008). Mens jentene på 1990-tallet prøvde å holde den kjønnede kroppen i sjakk for å bevise seg selv som suksessfulle individer, er markering av kjønnsforskjell og seksuell attraktivitet blitt en del av hva det betyr for en ung kvinne å være vellykket, også i arbeidssammenheng. Og da er jo det å tone ned kjønn ikke noe opplagt svar. Så på selve arnestedet for den moderne selvkonstruksjon – altså kroppsprosjektet – er de unge kvinner, på en helt annen måte enn de unge mennene, blitt fanget i en felle som henter sin kraft fra den seige kulturelle og kjønnede motsetning mellom å være subjekt og å være objekt (Beauvoir, 1949; Bordo, 1993, Davis, 1995). De er henvist til å navigere mellom diskurser som forteller dem at kjønn ikke betyr noe og at «jenter kan alt», og diskurser om individualitet med kjønnede undertekster (jenter kan være subjekter – men de må samtidig være objekter).

Økt infantilisering

Den andre trenden jeg vil peke på handler om prestasjons- og perfeksjonspresset som denne generasjon også opplever, der de som ikke blir vinnere er tapere, for det finnes ikke noen mellomting. Det gjelder både utseende, utdanning og karriere. Som den engelske kjønnsforskeren Liz Frost har formulert det: «det normale har blitt en fantasi» (2005, s. 80). Presset på karakterer, allestedsnærværende test-, målings- og evalueringsregimer, på riktige yrkes- og karriere- og familievalg har økt, og som tallene fra Ungdata viser, opplever mange ungdommer, men især jentene, et skolepress. Det skyldes neppe en epidemisk utbredelse av det såkalte «flink-jente-syndrom», men spiller en helt realistisk erkjennelse av at det faktisk er slik at man må ha høye karakterer for å komme inn på de utdanninger som jenter oftest ønsker seg (Nielsen & Henningsen, 2018).

Dette presset på å få suksess under stadig hardere vilkår har hatt en disiplinerende effekt på ungdom, og det ser også ut til å ha økt de voksnes overvåking og kontroll med både barn og ungdom. Hjelp og kontroll med lek, venner, lekser, sport, fritidsinteresser, utdanning og arbeid er økende (Vincent & Ball, 2007; Stefansen & Aarseth, 2011; Lareau, 2015;

Hegna, Eriksen, Sletten, Strandbu & Ødegård, 2017). Noe kan nok handle om et større partnerskap mellom barn og voksne i dag – jf. Ungdatas beskrivelse av en snill og hjemmekjær generasjon – men foreldre i dag må også i stigende grad gjøre en innsats for å sikre at barna deres blir vinnere. Det går ikke helt av seg selv som i gamle dager hvis bare utgangspunktet var bra nok. Som flere har pekt på kan også ungdomsforskningen, f.eks. i form av de årlige målingene som Ungdatarapporten og den oppmerksomhet disse undersøkelser får i media og blant politikere, i seg selv sees som et bidrag til denne kontinuerlige og tette monitorering av ungdom (se f.eks. Madsen, 2018). Altså en ganske altomfattende tendens mot en «pedagogisering» eller «infantilisering» av unge mennesker fra mange hold (Hegna et al., 2017; Sefton-Green & Erstad, 2019)

Denne pedagogisering og infantilisering står i et påfallende spenningsforhold til den økte seksualisering. Misforholdet mellom å bli seksualisert gjennom mote- og medieindustrien og å bli infantilisert gjennom de voksnes styring, kan føre til både forvirring og skam (for slett ikke å snakke om de pedofile overtoner som den kan gi seksualiseringen). Man kan i denne sammenheng spekulere på om den økte voksenstyring med ungdom i en aldersfase hvor de holder på å finne sin identitet og utvikle sin evne til å stå på egne ben også vil kunne endre betingelsene for denne generasjonens autonomiutvikling – og man kan videre spørre seg hvilke konsekvenser det eventuelt ville kunne ha også for kravet til jentene om å iscenesette seg selv som seksuelt objekt fra stadig yngre alder. Selv om forholdet mellom voksne og barn er mer positive enn noensinne (Bakken, 2019), så er det også tydelige tegn på at unge mennesker holder på å bli mer avhengige av sine foreldre både psykologisk og økonomisk. Per Are Løkke som har lang erfaring med ungdom og deres foreldre i terapi har pekt på at avhengigheten går begge veier – altså at også foreldre i dag i mindre grad tåler den smerte og forvirring hos sine barn som løsrivelsen innebærer (Løkke, 2016). Den ideale ungdom skeier ikke ut, er ikke opposisjonell, blir med foreldrene på ferie, forteller dem alt og tar fornuftige utdanningsvalg. Alt imens de føler seg mer og mer presset og misfornøyd med seg selv. Man kan altså spørre seg om denne forsterkede og forlengede foreldre-barn-symbiose kan hemme utviklingen av grenser og autonomi og dermed mer modne tilknytningsforhold – og det i en samfunnsmessig kontekst hvor grenser, autonomi og moden tilknytning kanskje er viktigere enn noensinne før?

Responser fra ungdommene?

Ungdommer er ikke bare passive ofre for sine omgivelser, de gir også gjensvar til sin tid. Det er derfor viktig å undersøke om disse paradoksene mellom individualitet og kjønn og mellom seksualisering og infantilisering, kan åpne opp for nye typer av responser og handlingsmønstre fra de unge selv (Frost, 2005; Kehily, 2008; Nielsen, 2017). I årets Ungdatarapport leser vi at bruddet med «skikkelighetstrenden» fortsetter, altså det at det siden 2012 har vært en liten, men konsistent øking i antallet av ungdommer som kjeder seg eller ikke trives i skolen, i de som bruker cannabis eller som begår regelbrudd (Bakken, 2019). Det kan være uttrykk for en polarisering i ungdomsgruppen mellom de som blir tapere og de som blir vinnere, men kunne det også være et første signal om at ungdom ikke riktig orker mer av all denne målrettede og konkurransepregede instrumentaliteten og den infantilisering som følger med på lasset? Per Are Løkke skriver om sin kliniske erfaring med de flinke jenters «stumme raseri» over at deres grenser overskrides av voksnes krav og forventninger til dem (Løkke, 2014).

Når det gjelder særlig de unge jentenes krysspress mellom individualitet og seksualitet, kunne vi spørre om det eksplosive sinnet vi har sett med #Metoo-bevegelsen også henter noe

av sin kraft fra den forsterkede spenningen i unge kvinners selvbilde mellom å skulle være sterke subjekter og samtidig inviterende objekter. Den påtrengende seksualisering av deres kropp kan også oppfattes som en spesiell type infantilisering av dem, denne gang ikke fra foreldre og lærere, men fra eldre mannlige sjefer og gatekeepers. Gjenlyden som #Metoo-debatten har fått også blant yngre voksne jenter kan muligens tyde på at de nye sterke jentene er på vei til å ta et oppgjør med *seg selv* som utsatte jenter.

Spørsmålet blir jo så i hvor høy grad de voksne vil kunne bære eller tolerere et slikt oppgjør og selvstendigjøring fra ungdommenes side – hva enten det gjelder foreldrene, lærerne, sjefene, utdanningspolitikere eller de økonomi- og markedsansvarlige i mote- og livsstilindustrien? Det vil bare tiden kunne gi et svar på.

Litteratur

- Aapola S., Gonick, M. & Harris, A. (2005). *Young Femininity: Girlhood, Power and Social Change*. Basingstokes: Palgrave Macmillan.
- Bakken, A. (2019). *Ungdata 2019. Nasjonale resultater*. Oslo, NOVA-rapport 9.
- Beauvoir, S. de. (1949/1979). *The Second Sex*. Middlesex: Penguin.
- Bordo, S. (1993). *Unbearable Weight: Feminism, Western culture, and the body*. Berkeley and Los Angeles: University of California Press.
- Brumberg, J. J. (1997). *The Body Project: An Intimate History of American Girls*. New York: Knopf Doubleday Publishing Group.
- Davis, K. (1995). *Reshaping the Female Body: The Dilemma of Cosmetic Surgery*. New York: Routledge.
- Frisén, A., Holmqvist Gattario, K., & Lune, C. (2014). *Projekt perfekt. Om utseendekultur och kroppsuppfattning*. Stockholm: Natur & Kultur.
- Frost, L. (2005). Theorizing the Young Women in the Body. *Body & Society* 11(1), 63–84. https://doi.org/10.1057/9780333985410_9
- Gill, R. (2007). *Gender and the Media*. Cambridge: Polity Press.
- Hegna, K., Eriksen, I. M., Sletten, M. A., Strandbu, Å., & Ødegård, G. (2017). Ungdom og psykisk helse – endringer og kontekstuelle forklaringer. I: Bunting, M., Moshuus, G. H. (red.). *Skolesamfunnet. Kompetansekrav og ungdomsfelleskap*. Oslo: Cappelen Damm Akademisk.
- Holmqvist Gattario K., Frisé, A., & Anderson-Fye, E. (2014). Body Image and Child Well-Being. I: Ben-Arieh, A. et al. (eds.). *Handbook of Child Well-Being*. Dordrecht: Springer Science+Business Media.
- Holmqvist, K., Frisé, A. (2010). Body Dissatisfaction Across Cultures: Findings and Research Problems. *European Eating Disorders Review* 18(2), 133–46. <https://doi.org/10.1002/erv.965>
- Kehily, M. J. (2008). Taking Centre Stage? Girlhood and the Contradictions of Femininity across Three Generations. *Girlhood Studies* 1(2), 51–71. <https://doi.org/10.3167/ghs.2008.010204>
- Kvalem, I. L. (2007). Ungdom og kroppsbilde. I: Kvalem, I. L., Wichstrøm, L. (red.). *Ung i Norge*. Oslo: Cappelen.
- Lareau, A. (2015). Cultural Knowledge and Social Inequality. *American Sociological Review*, 80(1), 1–27. <https://doi.org/10.1177/0003122414565814>
- Løkke, P. A. (2014). Jenters stumme raseri – i diagnosens tidsalder. *Tidsskrift for Norsk Psykologforening*, 51, 767–72.
- Løkke, P. A. (2016). Å hakke seg ut av egget. *Tidsskrift for Norsk Psykologforening* 53, 200–206.
- Madsen, O. J. (2018). *Generasjon prestasjon*. Oslo: Universitetsforlaget.
- McRobbie, A. (2009). *The Aftermath of Feminism: Gender, Culture and Social Change*. London: Sage.
- Nielsen, H. B. (2017). *Feeling Gender. A generational and psychosocial approach*. London: Palgrave Macmillan.

- Nielsen, H. B. & Henningsen, I. (2018). Guttepanikk og jentepress – paradokser og kunnskapskrise. *Tidsskrift for Kjønnforskning* 42, 1–2. <https://doi.org/10.18261/issn.1891-1781-2018-01-02-02>
- Ricciardelli, L. A. & Yager, Z. (2016). *Adolescence and Body Image*. Oxon, UK, and NY: Routledge.
- Sefton-Green J. & Erstad, O. (eds.). (2019). *Learning Beyond the School: International Perspectives on the Schooled Society*. London and New York: Routledge.
- Sletten, M. A. & Bakken, A. (2016). Psykiske helseplager blant ungdom – tidstrender og samfunnsmessige forklaringer. Oslo: NOVA.
- Stefansen, K. & Aarseth, H. (2011). Enriching intimacy: the role of the emotional in the 'resourcing' of middle-class children. *British Journal of Sociology of Education* 32, 389–405. <https://doi.org/10.1080/01425692.2011.559340>
- Tiggemann, M. (2012). Sociocultural perspectives on the body. I: Cash, T. F. (eds.). *Encyclopedia of body image and human appearance*, vol. 2. London: Elsevier.
- Vincent C. & Ball, S. J. (2007). Making up' the middle-class child: Families, activities and class dispositions. *Sociology* 41(6), 1061–77. <https://doi.org/10.1177/0038038507082315>